

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা আহিছে তোমালোকক ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা মুক্ত (লিবাৰেট) কৰি সংগতি দিবলৈ, নৰকবাসীক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ”

প্ৰশ্ন: পিতাই তোমালোক ভাৰতবাসী সন্তানসকলক কোনটো কোনটো স্মৃতি সোঁৱৰাই দিছে?

উত্তৰ: হে ভাৰতবাসী সন্তানসকল! তোমালোক স্বৰ্গবাসী আছিল। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, হীৰা সোণৰ মহল আছিল। তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। ধৰণী, আকাশ সকলো তোমালোকৰ আছিল। ভাৰত শিৱবাবাই স্থাপন কৰা শিৱালয় আছিল। তেতিয়া পৱিত্ৰতা আছিল। আকৌ পুনৰ এনেকুৱা ভাৰত হ'বলৈ গৈ আছে।

গীত:

ওঁম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে (আত্মাসকলে) এই গীতটি শুনিল। কোনে ক'লে? আত্মাসকলৰ আত্মিক পিতাই। গতিকে আত্মিক পিতাক আত্মিক সন্তানসকলে ক'লে - ‘হে বাবা’। তেওঁক ঈশ্বৰ বুলিও কোৱা হয়, পিতা বুলিও কোৱা হয়। কোনজন পিতা? পৰমপিতা, কিয়নো পিতা দুজন - এজন অলৌকিক, আনজন পাৰলৌকিক। লৌকিক পিতাৰ সন্তানসকলে পাৰলৌকিক পিতাক আহ্বান কৰে - ‘হে বাবা’। বাৰু বাবাৰ নাম? শিৱ। তেওঁতো নিৰাকাৰ, পূজা কৰা হয়। তেওঁক কোৱা হয় পৰম পিতা (চুপ্ৰিম ফাদাৰ)। লৌকিক পিতাক পৰম বুলি কোৱা নহয়। উচ্চতকৈও উচ্চ সকলো আত্মাৰ পিতা এজনেই। সকলো জীৱ আত্মাই সেই পিতাক স্মৰণ কৰে। আত্মাসকলে এইটো পাহৰি গ'ল যে আমাৰ পিতা কোন? আহ্বান কৰে - অ' ঈশ্বৰ পিতা (গড ফাদাৰ) আমাক নয়নহীনসকলক দৃষ্টি দিয়া তেতিয়াহে আমি নিজৰ পিতাক চিনিব পাৰিম। ভক্তি মাৰ্গৰ ঠেকা-খুন্দাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। সংগতিৰ বাবে তৃতীয় নেত্ৰ ল'বলৈ, পিতাৰ সাক্ষাৎ পাবলৈ আহ্বান কৰে, কিয়নো পিতাইহে কল্পই কল্পই ভাৰতত আহি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে। এতিয়া হৈছে কলিয়ুগ, কলিয়ুগৰ পাছত সত্যযুগ আহিব। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। বেহদৰ পিতা আহি যিসকল পতিত ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ গৈছে তেওঁলোকক পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। এওলোক (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) পুৰুষোত্তম ভাৰতত আছিল। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজবংশৰ ৰাজ্য আছিল। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। সন্তানসকলক এইটো স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে। তোমালোক ভাৰতবাসী আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে স্বৰ্গবাসী আছিল। এতিয়া সকলো নৰকবাসী। আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। ভাৰতৰ বহুত মহিমা আছিল, হীৰা সোণৰ মহল আছিল। এতিয়াতো একোৱেই নাই। সেই সময়ত আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। একমাত্ৰ সূৰ্যবংশীহে আছিল। চন্দ্ৰবংশীও পাছত আহে। পিতাই বুজায় - তোমালোক সূৰ্যবংশী ৰাজবংশৰ আছিল। এতিয়ালৈকেও এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি থাকে। কিন্তু লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য কেতিয়া আছিল, কেনেকৈ পালে, এয়া কোনেও গম নপায়। পূজা কৰে, নাজানে। তেন্তে অন্ধবিশ্বাস (ব্লাইণ্ড ফেইথ) নহ'ল জানো। শিৱৰ, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰে, জীৱন বৃত্তান্তও (বায়'গ্ৰাফীও) নাজানে। এতিয়া ভাৰতবাসীয়ে নিজেই কয় - আমি পতিত। আমাক পতিতসকলক পাৱন কৰি তোৰোঁতা বাবা আহ। আহি আমাক দুখৰ পৰা, ৰাৱণ ৰাজ্যৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰা। পিতাহে আহি সকলোকে মুক্ত কৰে। সন্তানসকলে জানে - সত্যযুগত যথামথ এখন ৰাজ্য আছিল। বাপুজীয়েও কৈছিল যে আমাক আকৌ ৰামৰাজ্য লাগে, গৃহস্থ ধৰ্ম যি পতিত হৈ গ'ল সেয়া পাৱন হোৱা উচিত। আমি স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ বিচাৰোঁ। এতিয়া নৰকবাসীসকলৰ কি অৱস্থা, দেখি আছা নহয়। ইয়াক কোৱা হয় নৰক (হেল), আসুৰিক ৰাজ্য (ডেভিল ৱৰ্ল্ড)। এই ভাৰতেই দৈৱী ৰাজ্য (ডেইটি ৱৰ্ল্ড) আছিল। পিতাই বহি বুজায় - তোমালোকে 84 জন্ম ল'লা, 84 লাখ নহয়। পিতাই বুজায়, তোমালোক প্ৰকৃততে শান্তিধামৰ বাসিন্দা। তোমালোক ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। 84 জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিছা। পুনৰ্জন্মতো নিশ্চয় ল'ব লাগে। 84 বাৰ পুনৰ্জন্ম হয়।

এতিয়া বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলৰ (আত্মাসকলৰ) লগত বাৰ্তালাপ কৰি আছে। অন্য সংসংগত মনুষ্যই মনুষ্যক ভক্তিমাৰ্গৰ কথা শুনায়ে। আধাৰকল্প ভাৰত যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া এজনো পতিত নাছিল। এতিয়া এজনো পাৱন নাই। এইখন হয়েই পতিত সৃষ্টি। গীতাত শ্ৰীকৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি লিখি দিছে। তেওঁতো গীতা শুনোৱা নাই। এই লোকসকলে নিজৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰকো নাজানে। নিজৰ ধৰ্মকেই পাহৰি গৈছে। হিন্দু কোনো ধৰ্ম নহয়। মুখ্য ধৰ্ম হ'ল চাৰিটা। প্ৰথমতে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী দুয়োটাকে একেলগে কোৱা হয় দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, দৈৱী ধৰ্ম (ডেইটিজিম)। তাত দুখৰ নাম

নাছিল। 21 জন্মতো তোমালোক সুখধামত আছিল। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। ভক্তি মাৰ্গ হ'য়েই অৱৰোহণ কৰাৰ। ভক্তি হ'ল ৰাতি, জ্ঞান হ'ল দিন। এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ ৰাতি। শিৱ জয়ন্তী আৰু শিৱৰাত্ৰি, দুয়োটা শব্দ লিখা হয়। শিৱবাবা কেতিয়া আহে? যেতিয়া ৰাতি হয়। যেতিয়া ভাৰতবাসী ঘোৰ অন্ধকাৰত আহি যায় তেতিয়া পিতা আহে। পুতলাৰ পূজা কৰি থাকে, এজনৰো জীৱন বৃত্তান্ত নাজানে। এই ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰও ৰচনা কৰিবই। এই নাটক (ড্ৰামা), সৃষ্টি চক্ৰকো বুজিব লাগে। শাস্ত্ৰত এই জ্ঞান (নলেজ) নাই। সেয়া হ'ল ভক্তিৰ জ্ঞান, দৰ্শন শাস্ত্ৰ (ফিল'চফি)। এয়া কোনো সংগতি মাৰ্গৰ জ্ঞান নহয়। পিতাই কয় - মই আহি তোমালোকক ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা যথার্থ জ্ঞান শুনাওঁ। আহানো কৰা, আমাক সুখধামৰ, শান্তিধামৰ ৰাস্তা দেখুওৱা। পিতাই কয় - আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে সুখধাম আছিল, য'ত তোমালোকে গোটেই বিশ্বত ৰাজত্ব কৰিছিল। সূৰ্যবংশী ৰাজবংশৰ ৰাজত্ব আছিল। বাকী সকলো আত্মা শান্তিধামত আছিল। তাত 9 লাখ বুলি গায়ন কৰা হয়। তোমালোক সন্তানসকলক আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে বহুত ধনৱান কৰি তুলিছিলোঁ। ইমান ধন দিলোঁ আকৌ তোমালোকে সেয়া ক'ত হেৰুৱালা? তোমালোক কিমান চহকী আছিল। ভাৰতক কি বুলি ক'ব। ভাৰতেই সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ থও আছিল। বাস্তৱত ভাৰত সকলোৰে তীৰ্থ হয়, কিয়নো পতিত-পাৱন পিতাৰ জন্মস্থান। যি ধৰ্মাৱলম্বীৰেই আছে সকলোৰে পিতা আহি সংগতি কৰে। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিতেই ৰাৱণৰ ৰাজ্য, কেৱল লংকাতে নাছিল। সকলোৰে মাজত 5 বিকাৰ প্ৰৱেশ হৈ আছে। যেতিয়া সূৰ্যবংশী ৰাজ্য আছিল তেতিয়া এই বিকাৰেই নাছিল। ভাৰত নিৰ্বিকাৰী (ভাইচলেচ) আছিল। এতিয়া বিকাৰী। সত্যযুগত দৈৱী সম্প্ৰদায় আছিল। তাত আকৌ 84 জন্ম ভোগ কৰি, এতিয়া আসুৰিক সম্প্ৰদায় হৈ গৈছে আকৌ দৈৱী সম্প্ৰদায় হয়। ভাৰত বহুত ধনৱান আছিল। এতিয়া গৰিব হৈছে সেইকাৰণে ভিক্ষা মাগি আছে।

পিতাই কয় - তোমালোক কিমান ধনৱান আছিল। তোমালোকৰ দৰে সুখ কোনেও পাব নোৱাৰে। তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। ধৰণী-আকাশ সকলো তোমালোকৰ আছিল। পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে, ভাৰত শিৱবাবাৰ দ্বাৰা স্থাপিত শিৱালয় আছিল। তাত পৱিত্ৰতা আছিল, সেই নতুন সৃষ্টিত দৈৱী-দেৱতাসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। ভাৰতবাসীয়েতো এইটোও নাজানে যে ৰাধা-কৃষ্ণৰ মাজত পৰস্পৰ কি সম্বন্ধ? দুয়ো বেলেগ বেলেগ ৰাজধানীৰ আছিল। আকৌ সময়স্বৰৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এই জ্ঞান কোনো মনুষ্যৰ নাই। পৰমপিতা পৰমাত্মাহে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেৱেঁই তোমালোকক এই আত্মিক জ্ঞান দিয়ে, এই আধ্যাত্মিক জ্ঞান (স্পিৰিচুৱেল নলেজ) কেৱল এজন পিতাইহে দিব পাৰে। এতিয়া পিতাই কয় - আত্মা-অভিমানী হোৱা। মোক, নিজৰ পৰমপিতা, পৰমাত্মা শিৱক স্মৰণ কৰা। স্মৃতিৰ দ্বাৰাই সত্যপ্ৰধান হ'ব। তোমালোক ইয়ালৈ আহাই - মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা অথবা পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ। এতিয়া এয়া হ'ল ৰাৱণ ৰাজ্য। ভক্তিমাৰ্গত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। ৰাৱণে কোনো এগৰাকী সীতাক হৰণ কৰা নাই। তোমালোক সকলো ভক্তি কৰোঁতাসকল ৰাৱণৰ হাতোৰাত আৱদ্ধ। গোটেই সৃষ্টি পাঁচ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত আছে। সকলোৱে শোকৰ বাগিচাত দুখী। পিতা আহি সকলোকে মুক্ত কৰে। এতিয়া পিতাই পুনৰ স্বৰ্গ ৰচনা কৰি আছে। এনেকুৱা নহয় যে এতিয়া যিসকলৰ বহুত ধন আছে তেওঁলোক স্বৰ্গত আছে। নহয়, এতিয়াতো হ'য়েই নৰক। সকলো পতিত সেইবাবে গংগাত গৈ স্নান কৰে, তেওঁলোকে ভাবে গংগা পতিত-পাৱনী হয়। কিন্তু পাৱনতো কোনো হৈ নুঠে। পতিত-পাৱনতো পিতাকহে কোৱা হয়, নদীক নহয়। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। পিতাইহে আহি এই কথাবোৰ বুজায়। এতিয়া তোমালোকে এইটোতো জানা যে এজন হৈছে লৌকিক পিতা, আনজন আকৌ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা অলৌকিক পিতা আৰু তেওঁ পাৰলৌকিক পিতা। তিনিজন পিতা। শিৱবাবাই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। ব্ৰাহ্মণসকলক দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ৰাজযোগ শিকায়। পিতা এবাৰেই আহি আত্মাসকলক ৰাজযোগ শিকায়। আত্মাসকলে পুনৰ্জন্ম লয়। আত্মাইহে কয় - মই এটা শৰীৰ ত্যাগ আন এক শৰীৰ ধাৰণ কৰোঁ। পিতাই কয় - নিজক আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পৱিত্ৰ হ'ব। কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ নকৰিব। এতিয়া এয়া হৈছে মৃত্যুলোকৰ অন্ত। অমৰলোকৰ স্থাপনা হৈ আছে। বাকী অন্য সকলো ধৰ্ম নাশ হৈ যাব। সত্যযুগত এটাই দেৱতা ধৰ্ম আছিল। আকৌ ত্ৰেতাত চন্দ্ৰবংশী ৰাম-সীতা। তোমালোক সন্তানসকলক গোটেই চক্ৰৰ কথা সোঁৱৰাই দিয়ে। শান্তিধাম, সুখধামৰ স্থাপনা পিতাইহে কৰে। মনুষ্যই, মনুষ্যক সংগতি দিব নোৱাৰে। তেওঁলোক সকলো হ'ল ভক্তিমাৰ্গৰ গুৰু। ভক্তিমাৰ্গত মনুষ্যই অনেক প্ৰকাৰৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি পূজা কৰি, আকৌ গৈ কয় - ডুবি যোৱা, ডুবি যোৱা। বহুত পূজা কৰে, খাবলৈ দিয়ে, এতিয়া খায়তো ব্ৰাহ্মণলোকেহে। ইয়াক কোৱা হয় পুতলাৰ পূজা। কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধা! এতিয়া এওঁলোকক কোনে বুজাব?

পিতাই কয় - এতিয়া তোমালোক হৈছে ঈশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোকে এতিয়া পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি আছে। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। প্ৰজাতো বহুত হ'ব। কোটিৰ মাজত কোনোবা ৰজা হয়। সত্যযুগক কোৱা হয় ফুলৰ বাগিচা। এতিয়া হৈছে কাঁইটৰ জংঘল। এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য সলনি হৈ আছে। এই বিনাশ হ'বই। এই জ্ঞান এতিয়া কেৱল তোমালোক

ব্রাহ্মণসকলেহে পোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো এই জ্ঞান নাথাকে। এই জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। ভক্তি মাৰ্গত কোনেও পিতাক নাজানেই। পিতাহে ৰচয়িতা হয়। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰো ৰচনা। পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী বুলি ক’লে সকলো পিতা হৈ যায়। উত্তৰাধিকাৰৰ অধিকাৰ নাথাকে। পিতাতো আহি সকলো সন্তানক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই পিতা। এয়াও বুজাইছে - ৪৪ জন্ম তেওঁলোকে লয় যিসকল পোন-প্ৰথমে সত্যযুগত আহে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ কিমান জন্ম হ’ব? প্ৰায় ৪০ জন্ম হ’ব। এইটো হিচাপ উলিওৱা হয়। এজন ভগৱানক বিচাৰি কিমান হাবাথুৰি খায়। এতিয়া তোমালোকে হাবাথুৰি নোথোৱা। তোমালোকে মাত্ৰ এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এয়া হ’ল স্মৃতিৰ যাত্ৰা। এয়া হ’ল পতিত-পাৱন ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয় (গড ফাদাৰলি ইউনিভাৰ্চিটি)। তোমালোক আত্মাই পঢ়া। সাধু-সন্তাই আকৌ কৈ দিয়ে আত্মা নিৰ্লেপ। হেৰ’, আত্মাইহে কৰ্ম অনুসৰি পৰৱৰ্তী জন্ম ল’বলগীয়া হয়। আত্মাইহে ভাল বা বেয়া কাম কৰে। এই সময়ত তোমালোকৰ কৰ্ম, বিকৰ্ম হৈ যায়। সত্যযুগত কৰ্ম অকৰ্ম হয়। তাত বিকৰ্ম নহয়। সেয়া হ’ল পুণ্য আত্মাৰ জগত। এই সকলো বুজিবলগীয়া আৰু বুজাবলগীয়া কথা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি কাঁইটৰ পৰা ফুল হওঁতা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ, ফুলৰ বাগিচা (সত্যযুগ) স্থাপন কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। কোনো বেয়া কৰ্ম কৰিব নালাগে।

(২) আত্মিক জ্ঞান যি পিতাৰ পৰা শুনিছা সেয়াই সকলোকে শুনাব লাগে। আত্মা-অভিমানী হ’বলৈ যত্ন কৰিব লাগে। এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনো দেহধাৰীক নহয়।

বৰদান: সদায় নিজৰ ৰাজকীয় কুলৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা উচ্চ স্থিতিত থাকোঁতা গুণমূৰ্ত হোৱা
যিসকল ৰাজকীয় কুলৰ হয় তেওঁলোকে কেতিয়াও ধৰণীত পদাৰ্পণ নকৰে। ইয়াত দেহ-অভিমানৰ মাটি, ইয়াত তললৈ নাহিবা, এই মাটিৰ পৰা সদায় দূৰৈত থাকা। সদায় যাতে স্মৃতিত থাকে যে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ, ৰাজ পৰিয়ালৰ, উচ্চ স্থিতিসম্পন্ন সন্তান হওঁ তেতিয়া তলৰ ফালে দৃষ্টিগোচৰ নহ’ব। সদায় নিজক গুণমূৰ্ত ৰূপত প্ৰত্যক্ষ কৰি উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকা। দুৰ্বলতাক চাই সমাপ্ত কৰি যোৱা। সেয়া বাৰে বাৰে ভাবি থাকিলে তেতিয়া দুৰ্বলতা থাকি যাব।

শ্লোগান: ৰাজকীয় (ৰয়েল) তেৱেঁই হয় যিয়ে নিজৰ হৰ্ষিতমুখৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰতাৰ ৰাজকীয়তাৰ (ৰয়েলটীৰ) অনুভৱ কৰায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!